

[Paul Dam.]

til at skabe denne kunst, sådan som de selv ønsker den. Det er godt og smukt, men tænker man dog aldrig på, at man ved ikke at lægge særlig megen vægt på kunstformidling er med til at sæbe en stadig større kløft mellem den kunstproducerende gruppe i samfundet og befolkningen som helhed?

Der har været talt om, at filmklubberne manglede i dette lovforslag, og det er jeg ganske enig i; det har været uhyre svært at få tilstrækkeligt materiale til at lave et fornuftigt oplysningsarbejde om film, om filmkundskab og om filmforståelse. Hvis man havde gjort dette arbejde noget bedre og i noget længere tid, så havde det formodentlig været lettere at holde et biografrepertoire af højere kvalitet.

Selve filmundervisningen i skolerne har også været, jeg vil ikke sige ugleset, men i hvert fald hæmmet af manglende bevillinger i en række forskellige henseender. Det er kun ganske kort tid siden, at det med nød og næppe lykkedes at beholde undervisning i filmkundskab på seminarierne, en undervisning, som ellers skulle være gået den samme vej som så meget andet som et led i regeringens almindelige spareplan.

Hvor meget gør man i tv for at formidle en virkelig filmforståelse? Hvor mange af de eksperimenterende kortfilm, som laves, får vi lov at se i tv? — noget, som ville have uhyre stor betydning for, at den almene debat om film kunne få sig et ordentligt skub fremad. Kunstformidlingen er noget uhyre vigtigt, og det gælder ganske særligt på filmområdet, hvor der er så store muligheder, hvis man bare vil tage vare på dem. Det bliver der for øvrigt lejlighed til at sige noget mere om under behandlingen af det næste lovforslag på dagsordenen.

Vi vil fra SF's side gerne være med i udvalgsarbejdet; vi håber, det kan blive uortodokst, og vi håber, at det vil føre til et væsentlig anderledes lovforslag.

Sigsgaard: I filmfondens sidste beretning hedder det på side 1:

„Filmloven har som forudsætning, at der findes et dynamisk, risikovilligt privat erhvervsliv på filmens område. Fonden skal blot „tage toppen af“ risikoen.“

I debatten er der sagt mange store ord om kunst og kultur, men det egentlige i sagen er

jo, at der er tale om en lov om statstilskud til det private erhvervsliv. Sådan var det i den gamle lov, sådan bliver det i den nye lov. Der er fremskridt. Lovforslaget fremsat under en borgerlig regering er bedre end det, som socialdemokraterne fremsatte i 1964, må jeg sige; det private erhvervsliv får trods alt mindre indflydelse nu. Fondsbestyrelsen bliver knap så præget af dets interesser, og mange af dens beføjelser lægges over på andre, bl. a. på filmrådet. Dets 3 medlemmer skal være uafhængige af branchen, og det er godt. De skal ifølge ministerens bemærkninger virke aktivt og opsøgende og ikke bare sidde på deres bagdel og nådigt bevilge støtte til ydmyge ansøgere. Det er også godt. Og de skal skiftes ud efter 2 år; det er næsten det bedste.

Selv om filmarbejderforeningens forslag om, at 4-6 producenter selvstændigt skulle kunne sætte i gang og støtte, måske ville være endnu bedre, så skal der dog siges disse pæne ord om dette element i forslaget.

Men med hensyn til økonomien er det stadig væk det private erhvervsliv, der skal støttes. Samtlige danske film skal have reduceret billetafgiften. På den måde modtager producenten af „Hurra for de blå husarer“ i realiteten større støtte end producenten af „Ang. Lone“. Biograferne støttes med billige lån uanset deres repertoire, og på den måde modarbejder loven sine egne intentioner om at virke til fremme af filmkunsten i Danmark.

De store ord om kunsten har jo aldrig betydet så meget, når det gjaldt. Hvor tit har man taget bevillingen fra biografdirektører, der til trods for deres underskrift på at ville spille lødige film har spillet det argeste stads? Nu hørte vi fra hr. Poul Dams side; at det var sket én gang. Det har man fra ministeriets side affundet sig med og dermed accepteret. På den baggrund vil heller ikke jeg græde over, at bevillingssystemet skal afskaffes. Det kunne være godt, og jeg tror, hr. Poul Dam kan have noget ret i sine bemærkninger om det, men det er altid blevet misbrugt.

Tilbage til det økonomiske. Jeg er imod, at støtten skal komme fra billetafgiften. Kunststøtten betales jo heller ikke af en afgift på hvert maleri, der sælges.

VS er også imod momsens på biografbilletter, og i den forbindelse vil jeg egentlig